

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. N° 113.

Fjerde Session.

36te Møde.

Torsdagen d. 10. December.

(Forts.).

Finansministeren (fortsat): Det forekommer mig, at disse Ytringer af den ærede Rigsdagsmand netop endbyrdligere bestyrke Rigtigheden af hvad jeg tillod mig at anføre, at jeg ikke indsaae, hvorledes den ærede Rigsdagsmand, naar han ikke kunde sætte sit principale Forslag igjennem, var kommen til at slutte sig til Udvalgets Fleertal. Det forekommer mig dog, at naar han har den Anskuelse, og det har den ærede Rigsdagsmand jo, at man skal antage dette Lovforslag, fordi det er en saa vigtig Sag, og af alle de Grunde, der forøvrigt lade sig anføre for dets Antagelse, men at man helst skal gjøre det paa 3 Aar, og naar han ikke vil stille Ændringsforslag om, kun at antage det paa 3 Aar, fordi han ikke troer at kunne faae en tilstrækkelig Stemning derfor i det høitærede Thing, og fordi han veed, at Regjeringen ikke vil gaae ind derpaa, saa synes mig dog, at hans næste Slutning maatte være, ikke den, at saa vil han heller ikke hele Loven, thi hele Loven, denne Lov, som han selv vil antage paa 3 Aar, er umoden, men den, at naar han ikke kan faae den paa 3 Aar, saa vil han tage den, som den er forelagt af Regjeringen. Dette synes dog at være det Naturlige. Det forekommer mig, at der — den ærede Rigsdagsmand tillader, at jeg udtaler det ligeoverfor det høitærede Thing — er noget uklart i hans hele Stilling i denne Sag (Hør!). Med al hans Skarpsindighed kan jeg ikke komme fra den Tanke, at selve det Foredrag, han holdt igaar, maa overtyde om, at der er en indre Uklarhed med Hensyn til selve den foreliggende Sag, som gjør sig gjældende i den ærede

Rigsdagsmands Udtalelser, og jo mere han ytrer sig derom, bestomere fremtræder det. Det er fremtraadt i hans første Udtalelse, hvor han dog yttrede sig saa kort; det er fremtraadt endnu stærkere i hans sidste Foredrag, og hvis den ærede Rigsdagsmand maatte finde sig foranlediget til atter at tage Ordet idag, er jeg overbevist om, at det vilde fremtræde endnu stærkere (Latter). Den ærede Rigsdagsmands Foredrag igaar begyndte med noget heelt Andet end det, hvormed det endte. Den ærede Rigsdagsmand begyndte med at advare de andre Herrer, der, som han meente, havde stillet denne Sag noget paa Spidsen, ved at sige, at det forekom ham, at Sagen kunde tages langt simplere end skeet er; og hvormed endte den ærede Rigsdagsmand? Han endte med det, hvortil jeg nu strax skal tillade mig at komme, og som ogsaa jeg troer er den egentlige Tap, hvorom hele Sagen dreier sig, langt mere end det egentlige Toldspørgsmaal. Den ærede Rigsdagsmand forlob aldeles Udvalgets Fremstilling af, hvad der betegnede den sande Forskiel mellem Udvalgets og Regjeringens Anskuelse; han holdt sig ikke engang til den Betegnelse af Forskiellen, som jeg havde opstillet, men gik endnu videre. Han fremhævede, og jeg troer, at han i den Henseende har Ret, at Forskiellen laae langt dybere og var den, at Ministeriet nærmest tænkte sig Holsteen som en integrerende Deel af det danske Monarchie, og at de Herrer, som vare imod Loven, derimod tænkte sig Holsteen som en Landsdeel, man netop skal vogte sig for at komme i for nær Berøring med Monrad: Det er falsk!), som man skulde holde i en løsere Forbindelse med det Øvrige end Slesvig Monrad: Det er urigtigt!). Ja, den ærede Rigsdagsmand siger, at det er urigtigt; det vil jo Evidenden bedst vise Monrad: Hør!). Den ærede